

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple embracing on a cliff overlooking a coastal town and the sea. The man is wearing a light blue shirt and the woman is wearing a yellow top. The background shows a picturesque coastal town with white buildings and a harbor, surrounded by steep cliffs and mountains.

Sharon Kendricková
Smír pod
olivami

SHARON KENDRICKOVÁ

SMÍR POD OLIVAMI

PŘEKLAD

JANA AUSTINOVÁ

Milá čtenářko,

jedna z mnoha věcí, které mě na našich (tedy mých a vašich) knížkách baví, je to, jak se stále dozvídám něco nového.

Nemalá část popelkovského příběhu pojmenovaného Cizinka, která ho zachránila se odehrává v out-backu. To je australský termín, označující krajinu „za zadním dvorkem“, takže pustinu plnou hadů, jedovatých pavouků a lidožravých krokodýlů (viděla jste přece Krokodýla Dundeeho?!). Moc se mně to slovo líbilo, dokonce jsem uvažoval, že ho nechám nepřeložené, ale potom mě nemožnost vytvořit od něj slušně česky znějící přídavné jméno dovedla k tomu, že jsem z něj udělal pustinu.

Teď mě ale napadá, jak dokonale to slovo popisuje svět, ve kterém hrdinové žijí. Vše, co je vně našeho domečku vytvořeného láskou, je totiž pustina. Nebezpečná a potenciálně zlá. A my do ní pronikáme a přetváříme ji – navazováním vztahů s lidmi, láskou – v místo, kde se dá žít.

Tak ať je ten náš domeček plný lásky co největší!

... s láskou

Váš Harlequin

Sharon Kendricková

SMÍR POD OLIVAMI

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Greek's Marriage Bargain

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2013

Překlad:
Jana Austinová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2013 by Sharon Kendrick
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Smír pod olivami: 2015 by Harlequin Polska
sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1506-3
ISBN: 978-83-291-1507-0
ISBN: 978-83-291-1508-7

PRVNÍ KAPITOLA

Proč jsem jen byla tak roztržitá? vyčítala si Lexi, když před sebou spatřila známou postavu.

Těšila se před zrcadlem ze svých nových stříbrných náušnic, a tak snadno přeslechla povědomé křupání kroků na šterku před domem. Když se pak ozval zvonek, vydala se bezmyšlenkovitě otevřít, a zůstala jako opařená. Před jejími zraky se tyčil její odloučený manžel.

V jeho havraních vlasech dováděly sluneční paprsky a Lexi se zdálo, jako by se do něj světlo vpíjelo jako do svého papíru. Přímo zářil. Srdce se jí sevřelo náhlou bolestí. Když manžela viděla naposledy, rozvazoval si kravatu prsty, které se mu trásly jen stěží potlačovanou zlostí. Lexi si až s fotografickou přesností vybavila, že kravata měla temně modrý odstín jako jeho oči.

Teď po ní kobaltově modrý pohled klouzal jako vše spalující plamen, pod nímž se Lexi kroutila jako had. Připadalo jí, že ji Xenon těma očima svléká. Sám jí jednou řekl, že když se muž takto na ženu dívá, představuje si, jaká by asi byla v posteli. A ona mu tehdy věřila, jako ostatně všechno, co jí tehdy napovídal. Xenon byl úžasný milenec a ona nesmělá a nezkušená partnerka. Srdce se jí rozbušilo jako šílené.

Litovala, že si od rána nestačila vykartáčovat vlasy. Samozřejmě nikoli proto, že by na něj chtěla udělat

dojem, nýbrž proto, aby mu ukázala, že o sebe stále pečuje jako dřív. Xenon vypadal ohromeně – nakonec stejně jako ona, ale z jiného důvodu.

Věděla, že nevypadá jako žena, s níž se před pár lety oženil. Bytost, která k němu obdivně vzhlížela zpod tylového závoje, byla dávno minulostí. Zůstala jen matná vzpomínka. Teď Lexi nosila stejné oblečení jako drtivá většina žen. A nejen to. Ona i žila jako ostatní. Neoblékala se do šatů předních světových návrhářů, nejezdila rychlými vozy a – Lexi si nervózně zasunula neposlušný pramen vlasů za ucho – nechodila do drahých kadeřnických salonů. Byla z ní úplně obyčejná ženská, která se snažila zapadnout mezi průměr.

Xenon naproti tomu vypadal úplně stejně.

Víc jak metr osmdesát a nebesky modré oči. Urostlá postava a olivová pleť, která prozrazovala jeho řecký původ. Muž s tajemným, drsným a přitom nezvykle hezkým obličejem. Muž, kterého už nikdy nechtěla spatřit.

„Xe-Xenone,“ vykoktala namáhavě.

„Díkybohu,“ zahučel její protějšek a kysele se usmál. Lexi ten úsměv dobře znala. Nesnášela ho. „Už jsem si myslel, že jsi zapomněla, jak se jmenuju.“

Lexi se málem rozesmála. Na někoho jako Xenon se přece nedalo zapomenout! To by si spíše nevzpomněla na své vlastní jméno. Když se rozešli, musela na svého odcizeného manžela neustále myslet. Byla jím přímo posedlá. Po nějakém čase však naštěstí pochopila, že jestli v tom bude pokračovat, nejspíš se zblázní. Poručila si, že na něj prostě musí zapomenout, pokud si chce zachovat zdravý rozum. Bolelo to, měla pocit, že to snad nepřežije, ale... nakonec to zvládla.

Dostala se z toho, protože každá situace se časem vždycky nějak vyřeší, a jak si Lexi během těch krušných dní často připomínala, přežila i horší věci než

rozpad manželství. Pochopila také, že si Xenona nikdy neměla brát.

„Na tebe se dá jen stěží zapomenout, Xenone,“ prohodila a po chvíli dodala: „Což je ovšem velká škoda.“

Xenon se zasmál, ale znělo to zvláště. Jako by Lexi za ty měsíce bez něj odvykla mužskému smíchu. Nebo se jí to jen zdálo?

Xenonovy modré oči se do ní přísně zabořily. „To mě ani nepozveš dál?“

Cosi na jeho chování Lexi popuzovalo. Začínala v ní klíčit nepříjemná předtucha. „A měla bych?“

„Copak nejsi zvědavá, proč jsem přišel?“ opáčil Xenon klidně a nahlédl jí přes rameno do domku. „Proč jsem za tebou jel takovou dálku až z Londýna?“

Lexi nedbale pokrčila rameny. „Kvůli mně určitě ne,“ odsekla. „Proto mě to nezajímá. Nemám ti co říct.“

„Já bych na tvém místě s úsudkem tak nespěchal, Lexi.“

„Nevyhrožuj, Xenone,“ napomenula ho jeho žena. „S tím si na mě nepřijdeš.“ Ironicky se na něj usmála. „Chci od tebe jediné – podepsané rozvodové papíry. Pokud jsi je nepřinesl, nehodlám se s tebou vůbec bavit. Je mi líto, jestli jsi sem vážil zbytečnou cestu, ale...“

Lexi se pokusila zavřít dveře, jenže Xenon se odmítl tak lehce vzdát. Pohotově vsunul do mezery botu z měkké italské kůže. Lexi nejdřív chtěla do dveří vši silou zatlačit, ale pak si to rozmyslela. Zнала Xenona a věděla, že odpor nemá cenu. Její muž byl silný jako býk. Před očima jí nepochopitelně naskočila scéna, v níž ji Xenon vzal do náruče a jako pírkó nesl do postele. Tehdy se spolu milovali poprvé a Lexi při tom vrněla blahem. Nikdy nic hezčího nezažila.

Hned se však vzpamatovala. „Nenamáhej se,“ pronesla chladně. „Nehodlám se s tebou přetahovat.“

„Tak to mě skutečně těší,“ odtušil Xenon.

Pohlédl jí přímo do očí a Lexi pochopila, že nemá šanci. „Tak pojď,“ řekla odevzdaně. „A můžeš si gratulovat, jaký jsi chlapák.“

„To já přece vím,“ souhlasil Xenon beze známky podráždění. „A taky si velice dobře pamatuju, jak ti to imponuje.“

Uklidni se, napomínala se Lexi v duchu. *Chce tě jen rozčítit*. Zamračeně se dívala na Xenonův pobavený úsměv a soptila přitom vzteky. Xenon miloval vítězství nade vše. Pocit triumfu byl pro něj jako živá voda. Proto byl tak úspěšný v podnikání i v ložnici.

Nahlédla mu přes rameno a za jeho zády spatřila na konci příjezdové cesty naleštěnou limuzínu. Působila tu nepatřičně, skoro se na úzkou cestičku nevešla. Musela parkovat podivně našikmo. Lexi se modlila, aby nikdo ze sousedů nebyl doma. Slávy si v minulosti užila až dost, teď toužila po klidu. Snažila se ze všech sil, aby zapadla. Nic jiného si nepřála víc než být jako ostatní. Neměla zájem na sebe zbytečně upozorňovat, takže návštěvu svého neobyčejného manžela nenesla právě dobře. „Tou nenasytnou polykačkou benzínu zabíráš dost místa,“ pronesla jedovatě.

„Mám říct řidičce, aby ji přeparkovala?“ zvedl Xenon tázavě obočí. „Taky bych ji mohl poslat na pár hodin pryč, kdybys chtěla.“

Lexi ho pořádně neposlušovala. Z jeho slov zaregistrovala jediné. „Ty máš řidičku?“ vyhrkla a snažila se přitom potlačit palčivý osten žárlivosti.

„A proč ne?“ opáčil její muž a nedbale pokrčil rameny. „Copak jsi mi pořád neříkala, že mám být míň *macho*? Že mám pěstovat víc rovnoprávnosti?“

Lexi se nesouhlasně zachmuřila. „Pro tebe a tobě podobné jakákoliv snaha o rovnoprávnost skončila tehdy, když ženy získaly volební právo,“ odsekla. „A tys u toho ještě ani nebyl,“ dodala kysele.

„Myslela jsem, že k ženám jako řidičkám nemáš důvěru... Alespoň jsi mi to neustále opakoval, když jsem chtěla řídit.“

„To bylo něco jiného,“ namítl Xenon a shovívavě se na svou ženu usmál. „Ty se na řízení auta nehodíš,“ pronesl. „Jsi příliš temperamentní, což nejspíš souvisí s tvým uměleckým založením.“

Lexi v duchu zaskřípala zuby. Xenon tu byl jen pár minut a ona už měla chuť rvát jako tur. Zuřivě si připomínala, že zlost je užitečná, protože tak alespoň vytěsňuje bolest, kterou navzdory odloučení od Xenona stále cítila. A co bylo snad ještě horší, pořád po něm toužila. Doufala, že vztek ji touhy zbaví, ale byla to marná naděje. Chtěla ho, i když jí rozum říkal, že je to šílené.

„Proč jsi vlastně přišel?“ zeptala se bez obalu. „Nejspíš abys mi připomněl, jak mám být šťastná, že jsem se konečně zbavila tvého mužského šovinizmu... Nebo jsi tady snad kvůli něčemu jinému?“

Xenon si ji chvíli mlčky prohlížel. Očima pomalu bloudil po postavě ženy, kterou kdysi tak dobře znal, a nestačil se divit.

Tohle nebyla ta Lexi, do níž se zamiloval. Žena, které fanoušci leželi u nohou... Jak jí to tehdy říkali? Xenon se zamyslel. Sexy Lexi... Všichni ho varovali, aby si ji nebral. Říkali, že taková žena není pro muže s tradičními řeckými hodnotami vhodná. I když se ke své pěvecké kariéře už nikdy nevrátila a snažila se hrát vzornou manželku, okolí na ni stále hledělo s předsudky a podezřením, které se nakonec vyplnilo. Lexi jako jeho žena selhala na celé čáře.

Teď stála před ním a Xenon ji nepoznával. Byly doby, kdy se za ní otáčela celá ulice, a teď? Krásné rudé vlasy, které byly jejím poznávacím znamením, byly pryč. Stále je měla dlouhé a nádherně lesklé, ale jejich barva byla nyní špinavě blond. Zmizely i kontaktní čočky. Místo nich Lexi na nose seděly brýle, za

nimiž se schovávaly její zelené oči. Xenon si nemohl vzpomenout, jestli ji vůbec kdy s brýlemi viděl. Lexi v nich vyhlížela nezvykle vážně a překvapivě sexy. Měla na sobě jediný šperk – stříbrné náušnice, které při každém pohybu hlavy odrážely světlo jako dvě malá zrcátka.

Oblečená byla do sepraných džínsů a jednoduché bavlněné košile – Xenon si nedovedl vybavit, jestli ji v takovém oblečení vůbec kdy viděl. Byl skoro v šoku, jenže... u Lexi si jeden nikdy nemohl být jistý, co pod tou skořápkou, kterou světu ukazuje, skutečně je. Rozhodně nebyla povrchní jako většina žen, které kdy poznal. Byla opravdová a zvláštní, a proto Xenona také od začátku přitahovala.

„Změnila ses,“ pronesl pomalu.

Lexi jen nedbale pokrčila rameny, ačkoliv ji Xenonova poznámka zamrzela. Zнала ten pohled, který ji hodnotil a odsuzoval, a i když si mohla stokrát říkat, že jí to může být jedno, stejně to bolelo.

Kdyby věděla, že přijede, dala by si záležet na tom, aby vypadala trochu k světu. Nebyla marnivá, ale přece jen... Xenon byl nejhezčí muž, jakého kdy viděla, a která žena by nechtěla před takovým ukázkovým samčím exemplářem vypadat co nejlíp?

„Lidé se mění,“ podotkla unaveně. „To je přece normální. Nakonec je to jediná jistota, kterou na světě máme.“ Jak se však na něj dívala, musela uznat, že jejího odcizeného manžela se to snad netýká. Vypadal pořád stejně bezvadně. Stejně husté černé vlasy, které se nikdy nedaly pořádně učesat a které nedokázal zkrotit ani ten nejdražší kadeřník. Stejná nenucená elegance i nádherné svalnaté tělo, které vyzařovalo sílu a moc. Když byl její muž v Anglii, vždycky nosil oblek, a měl ho na sobě i teď, ačkoliv byl nezvykle teplý letní den. Vždycky dbal na to, aby byl perfektně oblečený. Protože však bylo skutečně horko, odložil kravatu a rozepnul si dva horní knoflíčky

u košile. Vypadal tak méně nedostupně, jenže Lexi si musela bolestně připomenout, že to není pravda.

Vyzývavě se mu dívala do očí, aby si udržela pracně nabytou důstojnost, kterou si pěstovala celé ty dlouhé měsíce, kdy ho neviděla. Věděla, že se ho musí zbavit co nejdřív. „Tak řekneš mi konečně, proč jsi přijel?“ zeptala se přísně. „Nepřivezl jsi mi náhodou ty rozvodové papíry...? Nebo pořád trucuješ?“

Xenon ztuhl. Lexin drzý tón mu připomněl základní rozdíly, které mezi ním a jeho ženou panovaly, a kvůli kterým se jim zhroutilo manželství. *Nezapomínej na ně*, připomněl si pevně. „Spíš než trucováním,“ pronesl Xenon se špatně skrývaným odporem, „bych to nazval vyčkáváním, až se situace mezi námi trochu zklidní. Znáš přece můj názor na rozvod,“ pokračoval. „Za polovinu problémů tohoto světa můžou rozbitá manželství.“

„A co když manželé zjistí, že spolu prostě nemůžou být?“ namítla Lexi ostře. „Co jim zbývá? Prožít zbytek života v mizérii? To snad už dávno neplatí! Nežijeme ve středověku!“

Xenon výbuch své ženy chladnokrevně přešel. „To mi ani neřekneš, abych se posadil?“ Významným pohledem přešel malou místnost, která byla přeplněná věcmi. „Nenabídneš mi kávu a něco malého k snědku? Musím tě přísně pokárat, Lexi... Copak jsi zapomněla na všechno, co ses jako má žena naučila? Neplatil jsem ti snad učitele, kteří ti měli vštípit zásady slušného chování? Pak to tedy byly vyhozené peníze!“

Lexi dobře poznala, kam její muž míří. Snažil se ji zasáhnout na tom nejcitlivějším místě. Vždycky se kvůli svému původu cítila oproti Xenonovi méněcenná. Jenže dnes po té návnadě neskočila. Dávno pochopila, že nikdo nemůže za svou rodinu. Záleželo výhradně na tom, co ze sebe člověk udělal, kým se stal. Odkud přišel, nebylo vůbec důležité. Xenonův

původ ji už neoslňoval a jeho arogance se taky nebála.

„Každopádně jsem nezapomněla na to, že musíš mít vždycky navrch!“ odsekla Lexi neohroženě. „Ale dobrá, pokud tu hodláš nějakou chvíli zůstat, proč při tom nezachovat trochu důstojnosti... I když oba víme, že se pohybujeme na velice tenkém ledě.“

„Ale Lexi,“ zamumlal Xenon. „Jak jsi cynická... Nebývala jsi taková.“

„To bude asi tím, že mí učitelé v tom byli skuteční mistři,“ podotkla jeho žena nevzrušeně a zmizela v kuchyni, aby udělala kávu.

Třesoucíma se rukama dala vařit vodu a do hrníčků odměřila potřebné množství kávového prášku. Přitom si lámala hlavu, proč se tu Xenon tak znenadání objevil – a právě teď, když si konečně dala život trochu do pořádku.

Nebylo to pro ni vůbec lehké. Její život připomínal jízdu na horské dráze. Nejdřív sestup z výsluní slavné popové hvězdy, pak prudký vzestup mezi vyvolené jako žena bohatého řeckého magnáta. A nyní? Krach manželství Lexi silně zasáhl. Často jí připadalo, že tu bolest nevydrží, ale nakonec to zvládla. Došlo jí, že i když je člověku bídně, cesta ven se dřív nebo později vždycky najde. Uklidnila se a začala zase žít.

A teď se to s Xenonovým příchodem všechno vrátilo – strach i nesnesitelná bolest. Před očima jí naskočil tvrdý a odtážitý výraz Xenonova obličeje, když konečně dorazil do nemocnice, kde už podruhé přišla o miminko. Nikdy nepoznala nic horšího než nekonečnou bezmoc a bezedný smutek z toho, že nebyla schopná donosit dítě. Ta temná vzpomínka ji tak zaskočila, až se musela opřít o dřez, jak se jí z ní zamotala hlava. Několikrát se zhluboka nadechla, a když se uklidnila, nalila kávu a vydala se zpět do obývacího pokoje.

Položila podnos na stůl a zvedla hlavu. Xenon se

i bez jejího svolení usadil v jednom z křesel, které se pro něj zdálo příliš malé. Jako by jeho urostlá postava zabírala celý pokoj.

„Takže,“ pronesla Lexi a podala mu šálek. Sama se však neposadila, ale zůstala vyzývavě stát. Na kratičký okamžik přemýšlela, co udělat, a nakonec se uvelebila u okna. Byla přesvědčená, že když bude na Xenona shlížet z výšky, bude ve výhodě.

„Takže,“ opakoval po ní její muž provokativně. Odsunul stranou haldu časopisů, které se kupily na stolku, postavil na jejich místo svůj šálek a rozhlédl se kolem. „To sis oproti dřívějšímu dost pohoršila, ne?“

Lexi neznatelně svraštila obočí. Věděla, že by na jeho urážky neměla reagovat, ale nemohla si pomoci. „Tohle je můj domov a mně se líbí,“ řekla. „Je to moje oáza klidu. Rozhodně si nestěžuju.“

„Ale je malý,“ namítl Xenon. „Příšerně malý.“ Zabodl pohled do mísy s dvěma zlatými rybičkami, které v ní jezdily stále dokola. *Odkdy si Lexi potrpí na rybky?* napadlo ho a bezděky se zamračil. „Chápu, že jsme se nedohodli na výši výživného, ale i tak...“

„Říkala jsem ti, že tvé peníze nepotřebuju!“ vyhrkla Lexi dotčeně.

„Což zjevně není pravda,“ odtušil Xenon klidně, „když musíš žít takhle.“

„Ale já to tady mám ráda!“

„Opravdu? Vždyť jsi měla nádherné domy po celém světě!“

„Jenže to všechno byly tvoje domy, Xenone,“ poznamenala Lexi dutě. „Nikoli moje.“

„Prý se živíš jako návrhářka šperků.“

„Kdo ti to řekl?“ zvedla Lexi tázavě obočí. „To sis na mě najal soukromého detektiva, aby mě špehoval?“ Znechuceně potřásla hlavou.

„Nenazýval bych to právě špehováním,“ ohradil se Xenon. „Jen mě zajímalo, jak moje žena žije... Jako

zpěvačka sis vydělala hromadu peněz. Kdepak teď jsou?“

Lexi podrážděně sykla. Měla mu sto chutí říct, aby si hleděl svého, jenomže by to bylo k ničemu. Xenon byl neodbytný jako pojišťovací agent. Nenechal toho, dokud nedosáhl svého, a se svými penězi si to navíc mohl dovolit.

„Většinu z nich dostala... moje rodina.“

„Ach ano. Tvoje rodina.“ Xenon zvedl šálek a upil trochu kávy. Překvapeně zamrkal, protože nápoj byl na jeho vkus příliš slabý. Vzal to jako další připomínku toho, jak se k němu Lexi zoufale nehodí. Pocházela z přímo ukázkové nefunkční rodiny. Xenon nic takového neznal. Pro Řeky byla rodina svatá. Lexina matka nebyla nikdy vdaná, ale přitom si pořídila hned tři děti. Všechny měly jiného otce – a ani jedno z nich netušilo, kdo jím byl. Pro Xenona bylo jejich rozhárané rodinné uspořádání až šokující, ale ani to ho nevarovalo, aby si Lexi nebral. Odpuzovalo ho, jak žili, avšak hlad po Lexi to nezmenšilo. Sice ho tehdy napadlo, že by se lidé z tak rozdílných prostředí neměli nikdy dávat dohromady, ale dokázal sám sebe přesvědčit, že oni dva budou výjimkou. „Jak se jim vede?“

Lexi podezíravě přimhouřila oči. Snažila se vytušit, co za jeho otázkou vězí. Pochybovala, že za ní není skrytý nějaký záměr. Dřív by se ho zeptala, proč ho to zajímá, ale teď... Už dávno nebyli novomanželé, kteří věří, že je čeká jen růžová budoucnost. Xenonovy názory pro ni přestaly být důležité stejně jako jeho soudy.

„Mají se dobře,“ odvětila nevzrušeně.

„Vážně?“ protáhl Xenon významně.

Lexin pohled se setkal s jeho očima. Odevzdaně vzdychla. „Xenone, jestli mi chceš něco říct, pověz mi to hned! Nechápu, proč pořád chodíš kolem horké kaše.“